ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

JOSEF KRATOCHVÍL:

LÍSTEK MÉ ŽENĚ.

Až budu spát, kde nic již neboli,
kde v celém roztrachleném okolí
již ptáčete si neseženeš,
jež by Ti vypělo ten velký žal,
s nímž na tom světě jsem Tě zanechal —
má drahá ženo! Zapomeneš!

Až uvidíš, že z hrobu mého hrud
jen čiší zklamání a hrozný blud
a duhy si již nerozkleneš,
v nichž uhaslých Tvých nadějí by pisan
zatřpytil znova jako drahokam —
má drahá ženo! Zapomeneš!

A konečně: až v slzách milavých
Tvých zbožných modrých očí zajde
snech
a Ty si tiše připomeneš,
jak premnoho jsem od Tvé ruky vzal
a jak jsem pramálo Ti za to dal —
má sladká ženo! Zapomeneš!

* * *

Příspěvky pro válkou postižené krajany:

Celkem odevzdáno Č.N.S. $197.26
Pí. Františka Soukupová, St. Cloud, Minn. ..... .50

* * *

RUSKÁ ŽENA.

Co dělá na všech frontách zuřivě bouřící a z hluboka dmí a co v Rusku bratr proti bratru se pro nedostatek pochopení a rozpoznání ideálů svobody bouří, žena ruská pracuje do únavy na zachování Ruska. Je to smutné pohlížeti na Rusko, nalézající se na pokraji vnitřní revoluce. Kde by měla býti solidarita, nalézá se rozkol. Kdyby muži se dovedli ukázniti jako žena, tu jsme jisti, že by dnes již Rusko bylo na pevnějším základě a svět by na ně pohlížel jako na skutečnou moc s nesborným pozadím. Ale dnes je Rusko vláčeno germánskou ideou socialismu, celici pavu ukázení nejen civilistů, ale i mužstva na frontě a jsou tak spití tou myšlénkou, že nedbají o zachování národa. Nebýt vlastenectvých žen v Rusku, svoboda lehce nabytá mozná dnes by byla pohřbena.

Žena od jakživa měla instinkt na zachování svého potomstva, a protož i ruská žena dnes napíná všecku svoji sílu proti úhlavnímu nepříteli, když vidí, že muži pro německou ideu by zaprodali i svoji rodnou zem a učení ono je proti ukázněni a proti válce. Když ruské ženy viděly, jak zběhlé socialisté a pacifisté z bejiště utíkají tu zemi — téměř sbíhá tvor lidské společnosti — chopila se moce a postavila se sama mezi nepřátelé, aby jeho útoky zastavila.

Ruská žena line k tomu půdě a dovede ji bránit, pokud muž pohrouzen do bezmezného snění pacifického, ona ví, že věčné blaho je cenou svobody!

* * *

O, německá kultuře, ty zdánlivě dobro, ono než se ti svět lord, co jsi hříchu natropila, co životů zmařila a ještě zmařena bude a miliardy peněz utraceno bude, nežli tě svět pozná v té plné nahotě, tak jak tě znají Čechové po staletí . . . !

* * *

Je na čase, aby žena poznala sama sebe, zanechala povídání o sousedce a chopila se velikých věcí ve veliké době, chcete-li státi na úrovni s mužem.

* * *

Čtenářka z Omahy, 8. září 1917.

Čtená pořadatelko "Ženské Hlídky", žádám vás za laskavé prominutí, ježto jsem přesvědčena, že upravováním mého dopisu značně vás na drahocenném vašem čase zkracuji. Nedovolila bych si toho však, kdybyste nebyla sama mne k tomu při uveřejnění posledního mého dopisu vybízela. Mimo to vábadá mne k tomu i ta okolnost, že jaksi to považuji za svoji povinnost, sděliti se ct. dopisovatelkami do této stati a vůbec se všemi čtenáři, s jakou zálibou pročítám "Denní a Nedělní Pokrok" a zvláště, abych opět poukázala na dopisy v "Ženské Hlídce", kterými nejen se pobavím, hlavně ale jsem se již v mnohém ku svému prospěchu z nich poučila. Na mnoze byly to pokyny, směřující ku zdárnější výchově dítek, vhodné rady o vedení domácnosti a návody na úpravu chutných jídel, zavařování ovoce a uchování různých potravin, jejichž cena stále se zvyšuje. Proto se tedy na vás, vy zkušenější paní, obracím se snažnou prosbou, byste jen laskavě v podávání svých poučných a též ovšem zábavných dopisů pokračovaly a byly nám — méně zkušeným — radou a pokyny nápomocny, bychom i my mohly vpravit do poměrů utěšenějších a staly se alespoň ve svých domácnostech prospěšnými. Alespoň já toužím po ponaučení, jak jsem se již v prvém svém dopise zmínila a s dychtivostí stále pátrám, jak bych skromné svoje vědomosti obohatila. — V posledních několika týdnech, když jsem před tím v milém nám "Pokroku" četla často opětovanou prosbu, abychom totiž my české ženy byly dle svých možností nápomocny, chodím též jednou za týden šíti potřeby do nemocnice pro Červený kříž. Práci tuto vykonávám s radostí a vědomí, že mohu alespoň tímto spůsobem této své nové vlasti prospěti, nejen že mě blaží, ale i posiluje na vykonávání doma své práce. Nevytýkám žádné a ani si nepřeji, aby mně byla ve zlé vykládána poznámka, že se totiž velice tomu divím, že tak málo našich žen, jež snad nejsou tolik přespřílis prací přetíženy, hledí vypomoci při šití těchto potřeb pro válečné nemocnice, kam, můžeme býti jisty, že budou odkázáni i naši hoši, kteří za nás šly s hrdinnou myslí a vlasteneckým zápalem do Francie proti úhlavnímu nepříteli lidské svobody bojovat a možná, že mnohý z nich bude nepřátelskou kulí neb i jiným spůsobem zraněn, ač přáním nás všech zajisté jest, by osudu toho byli uchráněni. Do tohoto šití až posud, jak jsem viděla, chodí nepatrná hrstka obětavých žen, jichž se ale v Omaze do tisíců čítá. Nicméně doufám, že svým časem bude se více našich žen na této výpomocné práci podíleti. — V těchto duech byly všechny — bez rozdílu — americké ženy od 16 let nahoru vládou dutklivě žádány, by se daly registrovat za příčinou, do jaké míry může vláda v této pohnutě době a když by toho nutně bylo třeba, na americké ženy spoléhat. A při této příležitosti musím se též zmínit, že se vyskytly ženy, které snahu naší vlády příkře odsuzovaly. Myslím, že mi to nebylo správné, neboť pakli ony toho neuznávaly potřebu, nemusely tedy aspoň těm druhým svým jednáním dávat špatný příklad. — V tomto případě skutečně obdivuji ct. naši pořadatelku "Ženské Hlídky", neboť jak jsem se přesvědčila, ona jest přímo výpomocnou prací přetížena a slouží jí zajisté ku cti, že povinnostem jí uloženým hledí co nejlépe vyhovět a měly bychom si ji v ohledu tom vzíti za příklad. Nyní opět zase nastalo ve školách vyučování a tu zakládá v našich domovech, které totiž máme dítky do školy povinné, na několik hodin každého dne jaksi větší klid. Já svoje dvě dítky posílám též do české zdejší školy a mohu říci, že dle mého zdání dosti úspěšně pokračují. Zvláště pak pokud se čtení týče, tu pozoruji, že v ohledu tom jeví velký zájem, neboť zkouší si tu a tam něco z "Denního Pokroku" přečísti, při čemž je nabádám, aby četly nahlas a mohu tudíž poznat, jak u vyslovování si počínají. Mohu říci, že mne jejich pilo těší a jsem přesvědčena, že, když budou umět dobře čísti, pak ani tak snadno mluvit naším mateřským jazykem nezapomenou. Žádám za laskavé prominutí, že jsem toho trochu více napsala, nežli jsem v úmyslu s počátku měla. Na konec zdravím všecky dopisovatelky a čtenáře tohoto listu.

Ctená přítelkyně! Předně přijměte můj dík za dopis a ujišťuji vás, že mi pražádné obtíže nepůsobíte a ani se nemusíte obávat, že by vám vaše vyjádření ohledně výpomocné práce pro Červený kříž, anebo v zájmu registrace žen, bylo některou z našich dopisovatelek ve zlé vykládáno. Vždyť právě v naší stati máme si své názory vyměniti. Proto budu vám povděčna, když zase při příležitosti dopisem na "Ženskou Hlídku" vzpomenete. Zdraví vás —

Pořadatelka.

* * *

Frances Soukupová, St. Cloud, Minn., 6. září 1917. — Ctená paní pořadatelko a milé čtenářky! — Nejdříve Vás všechny prosím za odpuštění, že jsem již dříve nepsala, jak jsem totiž slíbila. Byla jsem před časem nemocnou a nyní mám ustavičně dosti práce, ku které jsem sama a někdy se zase psaní odloží, takže ten rok rychle uplynul. Právě tento týden jest tomu rok, co jsem byla v Omaze, v nemocnici sv. Josefa, kde jste se o mne všechny tak dobře staraly, bych byla ve všem dobře opatřena, mne navštěvovaly a těšily, by mé myšlenky byly veselejší, začež Vám všem, i Vám, paní pořadatelko, ještě jednou srdečně děkuju. Možná, že se zase zpět do Omahy přesídlíme, o čemž ale nejsme ještě zcela určitě rozhodnuti, pak myslím, že bych mohla být též s Vámi ve vašich podporných pracích súčastněna — takto jen sleduju Vaše záslužné práce, k nimž Vám přeji hojně zdaru. Zde se též dosti pracuje pro Červený kříž. Též když vojsko odjíždělo, tak se pořádala na počest vojínů slavnost, při které pochodovali po hlavním ulicích a v průvodu několik kapel jim hrálo. Mimo vojíny jelo v průvodu mnoho automobilů se starými vysloužilci. Též ze Sank Centre zde bylo mnoho automobilů. Mnoho dílen bylo zavřeno, by se mohli dělníci též s vojáky rozloučit. Stále sleduji hrozný ten zápas a myslím, že jest každého přání, by již byl tomu konec. U našich Němců jsou již spojenci slabí a mají stále myšlénku, že jen jejich katan musí zvítězit. Co dobrého jest pro ně, že musí být ticha. Též se musím pochlubit, že se mně zahrádka dobře vydařila; bramborů máme též hodně, kuřat máme přes 30, tak že je s tím dosti práce. Zasílám poukázku na $5.00; z toho na "Denní a Nedělní Pokrok $4.50 a .50c do sbírky Ženské Hlídky. Na konec pak Vás všecky srdečně zdravím!

Ctená přítelkyně! Těší mne velice, že jste si na naší "Hlídku" dopisem vzpomněla a že jste zdráva. Též přijměte vřelý dík ze předplatné, jakož za příspěvek pro naši českou akci. Věru, bude nás těšiti, jestli že se k nám přesídlíte, tož přibude zase o jednu pracovnici více. Srdečně vás, jakož celou ctěnou rodinu zdraví a těší se na brzkou opětnou shledanou — Pořadatelka.

* * *

UŽITEČNÉ POKYNY.

Skvrny od inkoustu na jemně barevné neb bílé prací látce se dají lehce odstraniti, aniž by látku porušily, neb zanechaly jakékoliv známky. Polož místo, kde se nalézá skvrna, na kus starého suchého plátna několikanásobně přeloženého a hodně ho přesto natáhni, pak vem kousek jiného měkkého jako to první hadřík na mytí (wash clothes) je vhodný namoč tento ve studené vodě a navlhčí jím tu inkoustovou skvrnu tak, aby jsi nezasáhla příliš daleko, inkoust pusť na spodní hadřík, když se tak stane, dej skvrnu zase na čistou prostoru plátna a tak pokračuj, až skvrna úplně zmizí. Aby jsi nezasáhla více satu, nežli co skvrna obsahuje, je třeba ten kousek plátna, kterým skvrnu vytiš, těsně natočiti na prst, a pak pozorně namočeným skvrnu vždy přitlačiti na ten spodní, dávajíc pozor při tom, aby se skvrna nerozmazala. Takto se úplně ztratí. Rozlejeli se inkoust na bílé plátno neb utěrák, též je nejlépe použiti jen předem studenou vodu. Skvrna od krve se dá vyčistiti tímtéž samým spůsobem.

* * *

OMÝVÁNÍ VAJEC.

V čase letním, kdy slepice naše rády zanášejí, stává se dosti často, že některé vejce jest trávou neb jiným způsobem zabarveno, znečistěno. Mnohé hospodyňky mají ve zvyku vejce takto potřísněná před zásilkou jich do trhu omývati. Způsob tento nelze nijak odporučiti.

Dle statistiky přichází každoročně ve chladírnách přes 5.016.000 tuctů vajec na zmar pouze z té příčiny, že před uložením byla mokrá neb omytá. Na každém čerstvě sneseném vejci jest totiž zvláštní gelatinový povlak, jenž mu slouží za záchranu, jeli povlak tento odstraněn, vejce snadno nákaze podlehne. Vždy jest lépe zaslati do trhu vejce částečně pošpiněná, neboť pouze 4 procenta vajec takových podléhá zkáze.

Otázka tato hlavně v době nynější jest velké důležitosti. Je-li však již nutno vejce omýti, užijme vajec takových pro domácí potřebu, neb sdělme obchodníku, by jich k uschování v lednicích nepoužíval. Jedno zkažené vejce mnoho jiných nakazí.

V následujícím uvádíme několik pravidel, jak by hospodyně počínati si měly, aby při zásilkách vejce nebyla poškozena, neboť ročně až 13,000,000 tuctů vajec následkem popraskání skořepin přichází na zmar.

1. Zacházejte s vejci opatrně. Každé čtyři nosničky mají míti své vlastní hnízdo. Sbírejte vejce často, by slepice je na hnízdech nepoškodily.

2. Při zasílání vejce řádně uložte a obalte.

3. Před zasláním vejec dobře prohlédněte a poškozená odstraňte. Vajec poškozených, nadprůměrných neb zrůdných použijte k domácí potřebě.

4. Popřejte nosničkám svým stále dostatek ústricových skorápek a látek vápenných, čímž umožníte jim opatření si potřebných látek k výrobě skorepin.

* * *

DRAVCI VE SLUŽBĚ VÁLEČNÉ.

Byla doba, kdy se vážně pomyslelo na to, zdali by se dravci nedali vycvičiti k lapání poštovních holubů a k trhání nepřátelských balonů. Pokrokem ve vzduchoplavectví pozbyli poštovní holubi vědí, že aeroplány za stejných povětrností, že aeroplany za stejných poměrů povětrnosti mohou provésti totéž a rychleji nezávisle na holubníku a dravcích. Jedná se tedy o nepřátelská létadla. O tom vyjádřil se známý ornitholog major Schuster v článku časopisu "Allgemeine Forst- und Jagdzeitung". — Praví o tom: Z letišť v Chalonsu a Nizze oznamují se opatření k potírání létadel a nepřátelských letců, která znejí skoro nevěřitelně. Vojenské oddíly v Chalonsu a Nizze zakoupily po šesti orlech, kteří se vycvičují k ničení nepřátelských létadel. Boj s nepřátelským létadlem mohli by velcí ptáci podniknouti, když by letci letěli vstříc a svými útoky bránili by mu obsluhování stroje. Výcvik orlů děje se následovně: Nejprve zvykují se na hluk vrtule a výstřely z pušek. Tato práce trvá tři neděle. Potom se připevní na model létadla kusy masa a orlové nechají se vyhladověti. Když se modely vyhodí do vzduchu, vrhnou se orlové strašlivou silou na kusy masa a zničí modely. Později mají se orlové zobáky a drápy vrhnouti na letce, aby se stal neschopným k obsluhování létadla. — Potud autor článku. Zdá to sice všecko neuvěřitelné, ale v přítomné době stávají se neuvěřitelné věci skutkem a musíme se zvykati věřiti všemu.

* * *

SLEČNA NA PROVDÁNÍ.

Sepsal Leon Audibert. Přeložil E. N.

Jednoho studeného jitra měsíce prosince odjel Cyprien de Marcasal ubádlence na zadání, kon statoval se zárunkem, že následkem neblahého hospodářství dědictví po jeho předcích úplně roztálo při teple svíček jeho klubu a že mu nezbývá nicméně více z jeho bývalého lesku než oslivá pověst a výtečný žaludek. Měl sice ještě jakýsi nárok v ještě pohlédající společnosti na sto franků měsíčně, odpočítáme-li srážky, nedovolovala mu do budoucnosti ukterak naděje v blahobyt, k němuž jej vznešený jeho původ patrně opravňoval.

Jediná cesta mu zbývala, sebevražda. Když tak uvažoval o způsobu smrti, jejž by měl zvoliti, a když se rozhodl pro oběšení, padly mu náhodou do očí noviny a on četl na čtvrté stránce v tučných literách: "Stýve z venkova, velmi starý, přeje si provdati 28letou neť. Žádní agenti. Věno: 100.000 franků."

"Na mou věru" pravil k sobě "ježto moje předkové jsou mrtvi, mohu volně nakládati svou osobou a mám-li se již oběsiti, jest přece ještě lepší oběsit se na svazcích manželství. Jsem osmnáctileté stáří, příjemného zevnějšku, byl by v tom opravdu ďábel, aby mne ta mladá osoba nenalezla dle svého vkusu."

A navoskovav své kníry a oblékav poslední svrchník, jejž byl vyrval slabosti svého krejčího, sedl na vlak do Viesur Pierre v Burgundii, dle adresy udané v novinách. Mezi jízdou draio se množství námitek do jeho mozku. Bylo jisto, že bohatá nevěsta měla nějaké vady, aneb nějaký hřích velkého kalibru, jenž se musel promíniti. Avšak také sto tisíc franků pro proštopánníka na mizině, jaké to štěstí! Brzy se viděl majetníkem této lákavé sumy, počínaje znovu na útraty své ženy, velký život pařížský, brzy opět se spokojoval nějakou nejskromnější vyhlídkou na život venkovského šlechtice, sedícího v koutku u dobrého ohně, teple zabaleného v župan z červeného damašku a hrajícího domino s venkovským farářem.

"Viesur-Pierre.. Zastávka pět minut."

Tato slova, pronešená kondukterem, jenž měl rýmu, vytrhla jej z jeho sladkého snění a zde ho máme, lehkého jako ptáka, letícího na perutích k zemi zaslíbené.

Nebyl to feudální zámek s gotickými věškami, tento venkovský příbytek bodrého Mikuláše Cargoulada, starého kancelisty smírčího soudu, nyní grutovníka a původce oznámení řádek po čtyřech francích, jež bylo přivábilo Cypriena do jeho krajiny. Avšak nebyla to žádná chatrč a uhodl jsi jakési vzezření zámožnosti a čistoty skrze pootevřené záclony čtyř oken čerstvě omalovaných.

Po úhrnné prohlídce překročil Cyprien práh dveří a vstoupil rovnýma nohama do jídelny, uprostřed níž byl postaven stůl, pokrytý voskovaným plátnem.

Přišel jakoby na zavolanou. — Cargoulade se právě chystal k snídani se svou neteří.

Nebylo pranic aristokratického ve vzezření a chování Cargouladovie. Stryc držel ještě v ústech dýmku, jejíž kouř zakrýval spatřené nesmírnou bradavici, posazenou na malé masité bouli, jež mu kouzla bezpochyby služku na u. O statně měl zcela slušnou tloušťku těla.

Co se týče mladé dívky, nebyla to na mou věru žádná Venuše; ku ze její byla dětinovitá, oči trochu šilhavé, a vlasy, ob vlasy její svou přílišnou řídkostí dodávaly jí vzezření Číňanky. Co při ní bylo nejméně čínského, byly její nohy.

Buďme spravedliví! Tyto nedokonalosti přírodní byly nahrazeny bohatým poprsím, kterému vzadu hrb nemíně bohatý činil moudrou protiváhu. Pět minut po vkročení Cyprianova byla pohnutka jeho návštěvy vysvětlena bez probírek a Cargoulade pravil sevcle k nadějnému nápadníku:

"Posaďte se ke stolu, mladý muži. Máte štěstí, máme hlenýz dě. . ."

Cyprien má hrůzu před tímto národním pokrmem, avšak co do vedný člověk měl se na pozoru, a by to nedal na jevo a prokazoval hlemýžďům burgundským všechnu čest. Snížil se i tak dalece, že o ně ještě požádal.

Mezi jídlem vrhla se na něho pravá lavina otázek na jeho rodinu, na jeho společenské postavení, jeho obvyklé výdaje a jeho povahu. . . Ze strany strýcovy rozumí se, neboť Serafina (řekl jsem vám, že se jeho neť jmenovala Serafina) spokojovala se pouhým přivítáním sesel a šírením sympatického proudu pomocí dotýkání se kolen. Délka vyptávání zdála se být Cyprienovi dobrým znamením. Člověk, který byl tak opatrným, nemohl býti obyčejným sejdlí.

Po snídani povstal Cargoulade a dal znamení své neteři, aby se vzdálila. Když byli samotni, pravil: "Přáteli, mladý muži, jestli se vám má neť líbí, jest vše vyjednáno. Chudoba není zločinem, chci být toliko upřímným za vaši upřímnost!" Studený pot svlažil čelo Cyprienova.

"Jest zde jakási chyba, není-li pravda?" mumlal.

Stryc vyraził cty významným spůsobem a po chvíli odčení pravil: "Jsou dvě."

Toto vyznání bylo krutě, avšak Cyprien nebyl více s to rozumnosti. Představil si pretuly soudních vykonavatelů, kteří jej pronásledovali každé noci a tato blahodárná vzpomínka přemohla jeho skrupule. — Tucet hlemýžďů, které byl snědl, svlažené lahví mušto, spůsobily ostatně, že objevil nové vnady na své silné nevěstě.

* * *

Tři neděle na to byly ohlášky a konaný Cyprien de Marcasal bral si za choť Serafinu Cargouladovou.

Postoupiv sklepníkovi svého klubu pětiletou svou službu, obdržel od něho zálohu dvanácti set franků, jež zcela obětoval na svatební dary. Jak vidíme, počínal si královsky: hrabě de Chambord neposlal sice k svatbě svého zástupce, avšak dva poníčkové dosti pěkni konali úřad svědků.

Co se týče nevěsty, nesměl býti člověk dle toho co jsme předeslali, příliš vybíravým. Sestra polního hlídače a služka farářova jediné se uvolily doprovodit ji k stupňům oltáře.

Svatební hostina byla jednoduchá, avšak srdečná.

Druhého dne přinesl Cargoulade svému "synovi" roztomilé poupátko, jež dosud k vůli jemnocitu bylo schované za kulisami.

"Druhé asi umřelo!" myslel si Cyprien. Zároveň přijal z ruky svého quasi tchána hubenou tobolku, obsahující deset bankovek po 1000 francích.

Ubohý manžel vyskočil jako srnec a křičel, že to je zneužití důvěry.

"Ani dost málo."

"Mám ještě u sebe ty noviny: Věno: 100.000 franků."

"Nuže," pravil Cargoulade lehce žertovným tonem, "bylo vám pravo vinou, že jsou zde dvě chyby: zprvu byla chyba mládí, pak chyba tisku: připojdi jednu nulu k číslici věna. . ."

Nucená práce zákonem. — Ve státě Maryland vydán byl hlubokoúhrný zákon, jenž jistě bude mít dalekosáhlé důsledky. Stát Maryland může se stát jednou vzorem všech států v Unii a je zcela možno, že v nedlouhé době bude příkladu jeho následováno ostatními státy. Byl totiž vydán zákon o nucené práci a každý zahálec bude nucen se dát registrovat a bude si smět vybrati určitý druh práce, anebo bude mu práce přidělena a bude se muset podrobit. Na některé lenochy ovšem bude to zlá rána. Tuláci v městě a v různých částech státu jsou již na dobrovolném exodu. Přehají, co mohou, aby se vyhnuli nepříjemnému zákonu. Přes to však ještě množství jich trvá ve státu a ředitel Malone společně s policií bude se starat, aby všechni byli přivedeni k registraci a donuceni k nucené práci. Každý musí něco dělat, každý bude zaměstnán v určitém druhu práce a když někde se bude chtít vyhnout a nevybere si sám druh práce, bude mu přidělena. S registrací se již začalo. První den registrovalo se 31 mužů z lepších rodin a když byli dotazováni, kterou práci by raději chtěli, vyslovili se, že raději zadnou. Většina těchto bude dána do práce na silnicích a cestách. Registraci podroben jest každý muž ve věku od 18 let do 50 let, dalšíme studenti jsou vyňati z tohoto zákona, když jsou na některé vyšší škole. Dále ti, kteří se učí některému řemeslu, jsou vyňati, kdyby snad byli doma bez práce, ale ti, kteří jsou na stávce opětovně, nebudou volani do žádné práce, když je naděje na urovnání sporu se zaměstnavateli. V ostatních okresech podle zprávy registrace bude vyřízena tímto způsobem. Ani v městě Baltimore vyřízení nejkonečně a v prvních dnech, než zákon bude proveden přes to do poslední písmeny. Měl tři členové různých klubů dali se již registrovati. Ch. Rhone, jenž bydlí v klubovní místnosti, byl první člen klubu, jenž se dal registrovat. — Když byl dotazován, jaké má zaměstnání odpověděl, že je na odpočinku. Pravil, že v dřívějších letech byl v obchodním směru pilně zaměstnán, vykonal mnoho a nyní po své námaze se zotavuje. Pravil, že sice rozumí koním, avšak nedovede dojít, nedovede jinak druh farmářské práce, v práci se přesvědčil ovoce a různých jiných potravin se také nevyzná, avšak, když bude guverner chtít, aby zanechal zahalčivého života v klubu, ochotně opustí klub a dá se do práce, která bude se pro něj nejlépe hodit. Kapitán Cameron, 14 roky stár, jenž čeká dosud na zavolání k armádě, pravil, že nepřeje si žádnou farmářskou práci, poněvadž je nerozumí avšak je ochoten pracovat na cestách a na silnicích, když bude potřeba a dokud nebude povolán k vojsku. Ředitel Malone po vyřízení registrace učiní zám rozhodnutí o jednotlivých registrovaných.